

монументалізм. Жулинський – справжній демократ, а ще – людина глибоко віруюча, добра і принципова. Тому біля нього завжди багато людей. Його позитивна аура притягує, він завжди готовий подати руку допомоги.

Якби визначала гасло, яким керується Жулинський на своєму життєвому шляху, то сказала б, що найближчі для нього слова киеворуського князя Володимира Мономаха, проголошені в його “Повчанні дітям”: “Азь есмь человек” (Я є людина). Або ж Василя Симоненка: “Ти знаєш, що ти – Людина?”.

Завжди, за всіх обставин Жулинський залишатися Людиною у високому християнському значенні цього слова. Таке життєве кредо Миколи Жулинського. І в цьому він увесь – учений, академік, політичний і громадський діяч, той, хто протягом свого життя обіймав та обіймає найвищі державні посади. Він – Людина.

Ніла Зборовська

БУТИ СУЧАСНИКОМ

На минулий ювілей Миколи Григоровича я подарувала йому символічний образ Будди в медитації. Цим подарунком мені хотілося висловити своє розуміння особистості нашого директора Інституту літератури: хоча він і народився під знаком Діви, але для мене завжди був утіленням рівноваги. Мені ніколи не доводилося бачити його злим, розгніваним... Очевидно, це від вродженої мудрості: не бунтувати проти життя, а приймати його таким, яким

воно є. Мені здається, що прийняття – це стрижнєве слово для розуміння особистості Миколи Жулинського. Така інтуїтивна позиція “серединного” шляху супроводжується унікальною здатністю повноцінно жити у своєму часі, завжди бути сучасником. За його книжками можна досліджувати різні епохи, а також розвиток українського духу на складних етапах пригнічення і звільнення.

У цей ювілей мені хочеться сказати Миколі Григоровичу, що для письменника й аналітика – велике щастя пройти всі цикли життя. І особливо дійти до його зрілої стадії, на якій, за словами Генрі Міллера, “людині дано примирити її ранні внутрішні протиріччя”.

На різних етапах життя Микола Жулинський залишав свої праці із символічним кодом “наближення” до

таємниці творчої особистості. Напередодні нашої державності він видав “Із забуття – в безсмертя (Сторінки призабутої спадщини)”, де сформулював

цікаві підходи до тлумачення репресованих письменників, зокрема вказав на складність і протиріччя такої видатної особистості, як Василь Стус. Новий цикл відкрив “Подихом третього тисячоліття” (2000), де особливо влучно охарактеризував порубіжну духовну кризу, а також процеси деколонізації української літератури молодими письменниками. Ця книжка нині особливо актуальна своєю аналітикою катастрофізму української душі. Щирою й теплою вийшла його родинна книжка “То твій, сину, батько” (2005), унікальна своїм синівсько-батьківським діалогом, який хочеться перечитувати вдома просто так – для душі. Роздвоєння між наукою і політикою, наявне в біографії Миколи Жулинського, на мій погляд, найкраще осмислювати в його працях про Івана Франка. Можливо, свою головну книжку Микола Григорович ще не написав. І я щиро бажаю йому творчого продовження життєвого шляху.

Мирослав Трофимук

НА ПРИЗВИСЬКО МІШЕЛЬ ДЕ ФУР

Другою після Олекси Мишанича людиною, з якою я познайомився в Інституті у статусі аспіранта 1985 року, був Микола Жулинський. Вольовий погляд, неметушливі активні рухи, лаконічні конкретні судження, рішучість у жестах, висловах і вчинках – саме таким він мені запам’ятався. Та ще іронія. Більшість людей у ті часи були якимись невиразними, млявими, а Микола Григорович вирізнявся на тому тлі іронічними іскорками сміху в очах, особливо коли йшлося про нас – аспірантів та наше життя-буття. Імпонувало, що Микола Григорович ставився до нас, немов до рівних, даючи кожному карт бланш імовірного майбутнього науковця; це стимулювало на щирі праці, підносило у власних очах.

Річ ясна, студентський та аспірантський досвід неможливий без жартів. Ми мали поміж собою таку філологічну гру – придумувати прізвиська. Найчастіше йшлося про іронічні перефразування семантики імен. “Мішель де Фур” – таке прізвисько Миколі Григоровичу видалося аспірантам нашого року навчання найвідповіднішим, адже в ньому відбивалася авра аристократизму, що, як стверджували дівчата, еманувала від його постаті.

